

Arrest

**nr. 65 734 van 24 augustus 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaren van Turkse nationaliteit te zijn, op 6 april 2011 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 11 maart 2011 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 april 2011 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 juni 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 22 november 2010 dienen verzoekers een aanvraag in voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, in functie van hun zoon G.Y.

Op 11 maart 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissingen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekers ter kennis gebracht op 15 maart 2011. Dit zijn de bestreden beslissingen waarvan de motivering luidt als volgt:

Ten aanzien van eerste verzoeker:

“In uitvoering van artikel 52, §4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verklaring verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, aangevraagd op 22.11.2010 door G., S., geboren te (...) en van Turkse nationaliteit, geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

- Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie:

Betrokkene heeft niet afdoende aangetoond over een ziektekostenverzekering te beschikken die alle risico's in België dekt: betrokkene legt enkel een aanvraag tot verzekering voor, geen effectief bewijs dat betrokkene beschikt over een verzekering als persoon ten laste of als titularis.

Betrokkene heeft niet afdoende aangetoond in het verleden ten laste geweest te zijn van de referentiepersoon: betrokkene legt een verklaring op eer voor van de muthar van het dorp waar hij woonde, waaruit blijkt dat betrokkene ten laste waren van de heer G.S., een andere zoon van betrokkene en niet ten laste van zijn schoondochter en zoon in functie van wie de aanvraag gebeurde.

Het recht op verblijf wordt omwille van deze redenen geweigerd aan betrokkene.”

Ten aanzien van tweede verzoekster:

“In uitvoering van artikel 52, §4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, aangevraagd op 22.11.2010 door G., F., geboren te (...) en van Turkse nationaliteit, geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

- Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie:

Betrokkene heeft niet afdoende aangetoond over een ziektekostenverzekering te beschikken die alle risico's in België dekt: betrokkene legt enkel een aanvraag tot verzekering voor geen effectief bewijs dat betrokkene beschikt over een verzekering als persoon ten laste of als titularis.

Betrokkene heeft niet afdoende aangetoond in het verleden ten laste geweest te zijn van de referentiepersoon: betrokkene legt een verklaring op eer voor van de muthar van het dorp waar zij woonde waaruit blijkt dat betrokkene en haar echtgenoot ten laste waren van de heer G.S., een andere zoon van betrokkene en niet ten laste van haar schoondochter en zoon in functie van wie de aanvraag gebeurde.

Het recht op verblijf wordt omwille van deze redenen geweigerd aan betrokkene.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de rechten van verdediging, de zorgvuldigheidsverplichting en de motiveringsplicht. Verzoekers voeren ten slotte een manifeste beoordelingsfout aan.

Ter adstruering van het middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

“1.

Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd.

Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen.

Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissingen evenwel niet afdoende is.

2.

Zo wordt verzoekers verblijf op het Belgische grondgebied geweigerd omdat verzoekers niet afdoende zouden hebben aangetoond dat zij over een ziektekostenverzekering beschikken die alle risico's in België dekt.

3.

Verzoekers merken op dat verweerder alvorens een weigeringsbeslissing te nemen ten aanzien van verzoekers zich onvoldoende geïnformeerd heeft.

Dat verzoekers immers wel degelijk over een ziektekostenverzekering beschikken die alle risico's in België dekt tot 31.12.2011 (cf. verklaringen Bond Moyson, stuk 2).

4.

Dat de zorgvuldigheidsverplichting en de motiveringsplicht door verweerder werden geschonden daar geenszins werd rekening gehouden met alle door verzoekers neergelegde bewijsstukken.

Dat in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder.

5.

Dat verder verweerder in de weigeringsbeslissing stelt dat "Betrokkene niet afdoende heeft aangetoond in het verleden ten laste te zijn van de referentiepersoon ". Volgens verweerder legt "betrokkene een verklaring op eer voor van de muthar van het dorp waar hij/zij woonde, waaruit blijkt dat betrokkene en haar echtgenoot ten laste waren van de heer G.S., een andere zoon van betrokkene en niet ten laste van haar schoondochter en zoon in functie van wie de aanvraag gebeurde".

6.

Dat verweerder evenwel nalaat op een afdoende manier te motiveren waarom een andere zoon van de ascendenten niet mede kon/mag hebben ingestaan voor het onderhoud in het verleden van zijn ouders.

Dat door verweerder geenszins een wettelijke of reglementaire bepaling aanhaalt waarop hij zich steunt om te stellen dat de ascendent, wanneer deze zich wil beroepen op het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie, enkel ten laste mag zijn van de referentiepersoon.

Dat vaststaat dat verzoekers door hun kinderen in België financieel ondersteund werden nu zij in Turkije in onmogelijkheid verkeerden om in hun levensonderhoud te voorzien.

Dat verweerder geenszins motiveert waarom met dit gegeven geen rekening kan worden gehouden.

Dat de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting door verweerder ernstig werd geschonden.

Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout."

2.2 De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, die onder meer stellen beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissingen geven duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werden genomen. In de motivering van de bestreden beslissingen wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) en naar het feit dat verzoekers niet voldoen aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie omdat zij niet afdoende hebben aangetoond over een ziektekostenverzekering te beschikken en niet afdoende hebben aangetoond in het verleden ten laste geweest te zijn van de referentiepersoon. Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Uit de uiteenzetting van het eerste middel blijkt tevens dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekers bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Op 22 november 2010 vragen verzoekers de verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, met name als bloedverwant in opgaande lijn aan, in functie van hun schoondochter. Verzoekers beroepen zich bijgevolg op artikel 40bis, § 2, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) dat als volgt luidt:

"§2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° en 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen. (...)

Verzoekers dienen te voldoen aan de voorwaarden van artikel 40bis, § 2, 4° juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers betogen dat zij wel degelijk over een ziektekostenverzekering beschikken die alle risico's dekt tot 31 december 2011 en ze verwijzen naar het bij het verzoekschrift gevoegde stuk 2.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekers op 22 november 2010 in het bezit zijn gesteld van een bijlage 19ter waarin wordt aangegeven dat zij binnen de drie maanden en ten laatste op 21 februari 2011 de volgende documenten dienen te overleggen: *"uittreksel uit de huwelijksakte van de zoon (Y.), bewijs aansluiting ziektekostenverzekering, bewijs niet ten laste van het OCMW, bewijs van inkomen van de gevestigde persoon."* Op 24 december 2010 dienen verzoekers stukken in ten bewijze van de aansluiting ziektekostenverzekering. Deze documenten betreffen een aanvraag tot verzekering. Waar verweerder aldus motiveert dat betrokkenen enkel een aanvraag tot verzekering voorleggen, geen effectief bewijs dat betrokkenen beschikken over een verzekering ten laste of als titularis, stelt de Raad vast dat de motivering niet onjuist of kennelijk onredelijk is. Verzoekers verwijzen thans naar een verklaring van de verzekeringsmaatschappij waaruit blijkt dat zij verzekerd zijn van 1 januari 2011 tot 31 december 2011. De Raad stelt vast dat dit stuk niet is medegedeeld aan verweerder vóór het nemen van de bestreden beslissingen waardoor hij niet kan worden verweten hiermee geen rekening te hebben gehouden.

Verzoekers zijn het niet eens met het motief in de beslissingen waarin wordt gewezen op het gebrek aan ten laste neming door de referentiepersoon. Verweerder motiveert niet waarom een andere zoon dan de referentiepersoon niet mede kon/mag hebben ingestaan voor het onderhoud in het verleden van zijn ouders. Bovendien haalt verweerder geen wettelijke of reglementaire bepaling aan waaruit blijkt dat de ascendent enkel ten laste mag zijn van de referentiepersoon. Het staat vast dat zij door hun kinderen in België financieel werden ondersteund nu zij in Turkije onmogelijk voor hun levensonderhoud konden instaan.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoekers documenten voorlegden waaruit blijkt dat de andere zoon –niet referentiepersoon- bedragen heeft overgemaakt aan zijn ouders in Turkije. Bovendien voegden zij een verklaring bij van de muhtar van hun dorp die uitdrukkelijk verklaart dat hun kind S.G. (niet referentiepersoon) voorziet in al hun levensbehoeften. Uit de stukken van het dossier blijkt aldus niet dat hun kind S.G. 'mede' instond voor hun levensbehoeften naast de referentiepersoon maar dat hun kind S.G. alleen instond voor hun levensbehoeften. Waar verweerder in de bestreden beslissingen motiveert dat betrokkenen ten laste waren van de heer G.S. en niet ten laste van hun schoondochter en zoon in functie van wie de aanvraag gebeurde, stelt de Raad aldus vast dat het motief niet onjuist of kennelijk onredelijk is. Uit artikel 40bis, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet blijkt ontegensprekelijk dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd de bloedverwanten in opgaande lijn die te hunnen laste zijn. Verzoekers stellen terecht dat de bepaling niet verplicht dat zij enkel ten laste mogen zijn van de referentiepersoon doch ook van andere personen afhankelijk kunnen zijn. Echter verzoekers die hun aanvraag hebben ingediend in functie van hun schoondochter en zoon G.Y. tonen niet in het minst aan dat zij in het verleden ten laste waren van de referentiepersoon. Verzoekers verwijten verweerder ten onrechte dat hij geen rekening zou hebben gehouden met de financiële ondersteuning die zij genoten in Turkije. In de bestreden beslissing is immers uitdrukkelijk gemotiveerd dat verzoekers ten laste waren van de andere zoon. Uit dit motief blijkt dat verweerder wel degelijk rekening hield met hun financiële ondersteuning in Turkije. Echter verzoekers dienen hun verblijfsaanvraag in als bloedverwanten in opgaande lijn van hun schoondochter en zoon G.Y. Verweerder kan bezwaarlijk worden verweten rekening te hebben gehouden met de ten laste neming door zoon S.G. en de vaststelling dat geen ten laste neming is aangetoond door de referentiepersoon.

De Raad merkt bovendien op dat de vraag of een persoon ten laste is, voortvloeit uit een feitelijke situatie, die beoordeeld dient te worden door het bestuur. Bij de beoordeling van deze feitelijke situatie beschikt de gemachtigde van de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid. De Raad oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag

is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Op grond van de informatie die op het moment van de bestreden beslissingen aan verweerder meegedeeld was, kon verweerder redelijkerwijze vaststellen dat verzoekers geen bewijzen voorlegden dat zij ten laste waren van hun referentiepersoon.

Verzoekers geven blijk van een andere beoordeling van de vastgestelde feitelijkheden en stellen in wezen hun beoordeling in de plaats van de beoordeling gedaan door verweerder waar zij de mening zijn toegedaan dat zij voldoende aantoonde in Turkije financieel te zijn ondersteund door hun kinderen in België. Het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuiniteitsonderzoek hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. De Raad benadrukt dat hij als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 24791001, 94). De Raad is in deze niet bevoegd om zich in de plaats te stellen van de overheid en de financiële situatie van verzoekers opnieuw ten gronde te beoordelen.

Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoekers met betreffend betoog op generlei wijze aannemelijk maken dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de door hem in de bestreden beslissing gedane vaststellingen kon komen. Het feit dat verzoekers het niet eens zijn met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de staatssecretaris volstaat evenwel niet om de motieven te weerleggen. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft *in casu* alle pertinente gegevens nagegaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen. De door de verzoekers aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissingen is gekomen. Een schending van de motiveringsplicht wordt *in casu* niet aangetoond. Evenmin maken verzoekers aannemelijk dat verweerder een manifeste beoordelingsfout heeft begaan.

De Raad wijst er op dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Verzoekers voeren geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat hun grief samenvalt met het voorgaande en zij evenmin de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk maken.

Het eerste middel is ongegrond.

2.3 In het tweede middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Ter adstruering van het middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

"Dat, alsgevolg van de verzoekers betekende beslissingen, verzoekers het land dienen te verlaten en van haar kinderen, schoonkinderen en kleinkinderen in België, worden gescheiden.

Dat dit een verregaande ingreep is op hun recht op privé-en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel.

Art. 8 van het E.V.R.M. bepaalt:

" 1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van 'strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen".

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel.

Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

Dat er telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven.

In concreto betekent dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelde reeds dat een essentieel element voor de beoordeling van de proportionaliteit van de maatregel is de ernst van de door verzoekster gepleegde inbreuken.

Dat de beslissingen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten dd. 11 maart 2011 (bijlage 20), genomen ten aanzien van verzoekers, in deze benadering niet gerechtvaardigd/proportioneel is, daar deze enkel als gevolg hebben dat verzoekers recht op zijn privé-en gezinsleven, meer bepaald hun verblijf in België, waar zij hun leven hebben opgebouwd en waar hun naaste familieleden wonen (een familieleven welke zij onmogelijk nog in hun land van herkomst kunnen leiden), geschonden wordt en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissingen.”

2.4 Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen.

In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen *“ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux”* (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden).

Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind.

Verzoekers tekenden een aankomstverklaring op 28 oktober 2010. Voorheen verbleven zij in Turkije. Het verblijf van verzoekers beperkt zich aldus tot vier en een halve maand, periode van aankomst in België tot datum waarop de bestreden beslissingen werden genomen. Verzoekers verblijven bij de referentiepersoon. Daargelaten de vraag of verzoekers voor hun levensonderhoud afhankelijk zijn van hun kinderen en dat dit voldoende zou zijn om aan te tonen dat er daadwerkelijk sprake is van een familie- en gezinsleven, dient te worden vastgesteld dat dit dan wel een zeer recent familieleven is. Verzoekers wonen immers slechts sinds enkele maanden bij hun schoondochter en zoon G.Y. Er zijn geen indicaties voorhanden die erop wijzen dat het familieleven dat verzoekers hier hebben en dat vooral volgens hun beweringen bestaat uit het voorzien in hun levensonderhoud, niet zou kunnen georganiseerd worden in hun land van herkomst. Het loutere feit dat op het Belgische grondgebied verscheidene familieleden van verzoekers wonen, betekent niet dat hun verwijdering van het grondgebied een schending zou uitmaken van hun vermeend familieleven. De bestreden beslissingen houden geen absolute scheiding van verzoekers en hun kinderen, schoonkinderen en kleinkinderen in en verbreekt aldus geenszins het familieleven. Hun kinderen die een verblijfsrecht in België genieten, kunnen hun ouders opzoeken in hun land van herkomst en zonder problemen naar België terugkeren aangezien zij hier over een verblijfsrecht beschikken. Zodoende maken verzoekers het niet aannemelijk dat, zo er al sprake zou zijn van een familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, er een positieve verplichting zou bestaan voor verweerder om hen een verblijf op het grondgebied toe te staan in de zin van artikel 8 van het EVRM.

In het kader van het onderzoek naar de aanvraag van verzoekers om een verblijfskaart te verkrijgen als familielid van een burger van de Unie, werd vastgesteld dat verzoekers hun afhankelijkheid niet hebben aangetoond ten aanzien van de referentiepersoon, wat geresulteerd heeft in de bestreden beslissingen. Verzoekers zijn er niet in geslaagd de motieven van de bestreden beslissingen te ontcrachten, zoals blijkt uit de bespreking onder het eerste middel. Uit voorgaande blijkt aldus dat *in casu* geen sprake is

van het bestaan van een effectief familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM ten aanzien van de referentiepersoon. Het betoog van verzoekers kan aan deze vaststelling geen afbreuk doen.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig augustus tweeduizend en elf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN